

Matias Faldbakken

Vi er fem

216 sider

Gutkind

Midt i et aldeles uspændende ægteskab og efter tabet af sin hund begynder Tormod Blystad at eksperimentere i sit værksted. Han er optaget af sit tomrum. OPTAGET fordi det fremgår på en meget fin måde, at han vil arbejde med sine mangelfuldheder og ikke bare udfylde tomrummet med noget ganske ligegyldigt. Så han går ud i sit værksted. Og så begynder løjerne.

En klump ler kombineret med lidt kemi får massen til at vokse helt eksorbitant. Uroligt og blævrende, bevægende og smukt. Som livet selv.

Forfatteren er sig pinligt bevidst om, at man kan søge at have forstand på tingene uden at lykkes med dem, mens andre mere succesrige tilstande opnås ved held og accept.

Og så er vi allerede ved kernen af historien, der er smukt fortalt og i detaljerede vendinger om kemi, wifi, værktøj, knetler, syre, alt muligt som er en spændende fortælling i sig selv. Men som samtidig hæver forestillingsevnen op til det universelle og giver os et klart billede af, at nogle gange er det om at springe på de muligheder, der ligger lige for, men som vi ikke anede eksisterede.

Der er barokke og bizarre og særdeles humoristiske elementer i historien, og det er, må vi sige, en præstation at kunne skrive så meget om ler, der vokser, samtidig med, at læseren får for øje, at venlighed, iagttagelsesevne og respekt for processer er nogle af de dyder, som et menneske kan vokse af.

Faldbakken er eminent dygtig til at beskrive hverdagens sædvaner og de ting, der for mange nærmest ved at følge for mange rutiner kan ende i mørke og depression. Men som i Tormods tilfælde kan føre til forløsning og af helt nye stier i livet.

En fremragende roman.